

Zeven identieke avatars in lege straten

ALL, OR NOTHING AT ALL

PERSIJN BROERSEN & MARGIT LUKÁCS

Waar Galerie Akinci, Lijnbaansgracht 317

Te zien t/m 26/10, met performance van Nina

Vadshølt tijdens de opening op 7/9

Het water trekt weg, en een stad komt droog te liggen. Langzaam zoomt de camera in op onheilspellend lege straten. Als een persoon in beeld komt, lijkt de stad opeens op een level van een videogame. Lopend uit de zijstraten en springend van de daken komen er identieke versies van deze persoon bij, als de Mr. Smiths in *The Matrix*. Wat doen zij hier, waarom lopen ze als heer en meester door de verlaten straten?

Het kunstenaarsduo Margit Lukács en Persijn Broersen maakte deze video in de stad Viborg in Denemarken. Zelf wandelend door die straten werden Broersen en Lukács overvallen door de rust; er was bijna niemand buiten. De oude stad leek wel een decor. Het wordt vervolgens werkelijk een set in hun video, gemaakt door foto's digitaal aan elkaar te plakken.

Deze techniek pasten ze eerder toe in *Forest on Location*, toen ze een soort virtuele kijkdoos maakten van een Pools oerbos. Dat zette aan het denken over onze natuurervaring; hoe we de natuur kennen van beeldschermen en hoe die echt is. Deze nieuwe video is mysterieuzer.

Haperingen

De personen in deze nieuwste video zijn avatars van zangeres Nina Vadshølt en zingen *All, or Nothing at All* van Frank Sinatra, maar dan in een onherkenbare versie: het lijkt wel engelengezang. De choreografie is gebaseerd op de dansen van de rivaliserende straatbendes in *West Side Story*. Het lijkt over een tweedeling te gaan, over alles of niets, over de een tegen de ander, maar dat wordt tenietgedaan door alles uit te laten voeren door zeven identieke avatars.

Dat gaat niet altijd vlekkeloos. Er ontbreken

→ *All or Nothing at All.*

BEELD PERSIJN BROERSEN EN MARGIT LUKÁCS

Dat de zangeres soms door muren loopt, is een bewust foutje

stukjes straat of fragmenten van gevels. Waar de foto's niet aansluiten, lijkt het beeld opeens heel plat en hol, als een laken dat over niets heen is gedrapeerd. Dat de zangeres soms door muren loopt of boven de grond rondstapt, zijn bewuste foutjes; door de *glitches* lijkt het hele beeld vloeibaar, en wordt maar weer benadrukt dat de virtuele wereld letterlijk ongrijpbaar is. Die is massaloos, substantieeloos, maar verleidelijk.

De camera zweeft betoverend vloeiend boven de straten, om de avatars heen. Dat is een gek perspectief, want het maakt je gewichtloos. Weer dat ongrijpbare.

Afwisselend staan Broersen en Lukács je toe om ontspannen met de stroom mee door het beeld te glijden, en trekken je dan weer met een belemmerende hapering uit de illusie. Glijdend en hortend blijf je ademloos kijken.

Sophia Zürcher